ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' — ΕΤΟΣ ΙΗ' — ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 7665
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Κορίνθου ἀριθ. 210 Ἀρίθμ. Τηλεφώνου 24—94
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Ὁδὸς Μαιάνδρου ἀριθ. 37

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΠΡΩΙΝΗ ΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΑ
25
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1937
Σελήνη 13 ἡμερῶν. Ἀνατ. ἡλίου 7.41 Δύσις 5.31.
Ἡμερολόγιον τοῦ Θεολόγου

ΑΠΟΚΡΟΥΕΤΑΙ Η ΣΥΜΠΗΞΙΣ ΑΛΑΪΚΟΥ ΜΕΤΟΠΟΥ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. Οἱ ἀγγλικοὶ πολιτικοὶ κύκλοι σχολιάζουν μὲ ἱκανοποίησιν τὴν πρότασιν τοῦ λεγομένου «ἀνεξαρτήτου ἐργατικοῦ κόμματος» περὶ συμπήξεως λαϊκοῦ μετώπου ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐνιαίου δηλ. μετώπου ὅλων τῶν ἀριστερῶν κομμάτων πλὴν τοῦ Ἐργατικοῦ, τοῦ ὁποίου ὡς γνωστὸν ἡ πολιτικὴ ἀντιτίθεται πρὸς πᾶσαν συνεργασίαν μετὰ τῶν κομμουνιστῶν.

Ἡ πρότασις τῆς συμπήξεως τοῦ λαϊκοῦ μετώπου ἐγένετο ἐκ μέρους τοῦ ἀνεξαρτήτου ἐργατικοῦ κόμματος, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις εἶνε μικρὰ καὶ τὸ ὁποῖον διαθέτει μόλις πέντε ἕως ἓξ βουλευτάς, πρὸς τὰ κόμματα τῆς Δεσιαλιστικῆς Ἑνώσεως καὶ τῶν κομμουνιστῶν, παρεῖχε δὲ συχνότατα τὴν εὐχέρειαν εἰς πᾶσαν ἀλλοῖαν ἀριστερὰν ὀργάνωσιν, ἡ ὁποία θὰ συνεφώνει μὲ τὰς βασικὰς ἀρχὰς καὶ τὰς προγραμματικὰς ἐπιδιώξεις τοῦ λαϊκοῦ μετώπου, τῆς ἐκ τῶν ὑστέρων προσχωρήσεως εἰς αὐτό.

Τὸ ἀνεξάρτητον ἐργατικὸν κόμμα ἰσχυρίζεται ὅτι διὰ τῆς προτάσεώς του ἀποβλέπει εἰς τὴν δημιουργίαν νέων παραγόντων διὰ τὴν ἀνακαίνισιν τῆς ζωῆς τοῦ τόπου. Τὸ κυρίως ὅμως ἐργατικὸν κόμμα, τὸ ὁποῖον καὶ διαθέτει τὴν μεγαλυτέραν δύναμιν ἐξ ὅλων τῶν ἀριστερῶν κομμάτων, ἀπέκρουσεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν πρότσιν ταύτην. Τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ κόμματος, τὸ «Ντέιλυ Χέραλντ» ἐδημοσίευσε δριμύτατον ἄρθρον κατὰ τῆς προτάσεως, εἰς τὸ ὁποῖον τονίζεται ὅτι εἶνε ἀδύνατος οἱαδήποτε συνεργασία μετὰ τῶν κομμουνιστῶν, ἢ δὲ σύμπηξις παρομοίου λαϊκοῦ μετώπου θὰ ἀπέβαινε πρὸς ζημίαν καὶ τῶν ἐργατικῶν κύκλων καὶ τῶν γενικωτέρων συμφερόντων τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ. Ἐπὶ πλέον ἀπηύδυνε καὶ προειδοποίησιν πρὸς τὴν Δεσιαλιστικὴν Ἕνωσιν ὅτι ἐν περιπτώσει συμμετοχῆς της εἰς τὸ λαϊκὸν μέτωπον, τὸ Ἐργατικὸν κόμμα θὰ διέκοπτε πᾶσαν συνεργασίαν καὶ ἀπαρᾶν μετ' αὐτῆς.

Αἱ πολιτικαὶ αὐταὶ ζυμώσεις, αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀνακαινίσεως τῆς πολιτικῆς ζωῆς ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀπασχόλησαν καὶ γενικώτερον τοὺς ἀγγλικοὺς πολιτικοὺς κύκλους. Αἱ πρῶται περὶ αὐτῶν πληροφορίαι εἶδον τὸ φῶς εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς ἐφημερίδας, ἤρχισαν ὅμως ἤδη νὰ σχολιάζωνται καὶ ἀπὸ μερικὰ ὄργανα τοῦ τύπου τῆς πρωτευούσης τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας.

Ἀντιθέτως ὅμως πρὸς τὸ Ἐργατικὸν κόμμα καὶ τὸ ἐπίσημον ὄργανον αὐτοῦ τὸ «Ντέιλυ Χέραλντ», ποῦ ἀπέδωκαν ποιάν τινα σοβαρότητα εἰς τὴν κίνησιν τῶν ἀριστερῶν στοιχείων, οἱ σοβαρώτεροι ἀγγλικοὶ κύκλοι δὲν ἀποδίδουν μεγάλην σημασίαν εἰς αὐτήν. Τὸ ἀγγλικὸν ἰδίως Συντηρητικὸν κόμμα τηρεῖ μίαν στάσιν ἀπολύτου ἀδιαφορίας πρὸς τὴν κίνησιν αὐτήν. Ἐκ τῶν συντηρητικῶν φύλλων, μὲ τὰς πληροφορίας περὶ τῶν ἀνωτέρω νέων πολιτικῶν ζυμώσεων, ἠσχολήθη μόνον ὁ «Ἐωθινὸς Ταχυδρόμος» ὁ ὁποῖος σχολιάζων τὰς πληροφορίας ἔγραψεν ὅτι τὸ Συντηρητικὸν κόμμα, ἀδιαφορεῖ πρὸς τὴν σημειωθεῖσαν πολιτικὴν ζύμωσιν. Τονίζει πάντως ὅτι «αἱ ἰσχυρισμοὶ περὶ ἀνακαινίσεως τῆς πολιτικῆς ζωῆς ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀποτελοῦν ἁπλοῦν πρόσχημα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον κρύπτεται ἡ ἐπιδίωξις ἄλλων σκοπῶν. Ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ζωή, τονίζει περαιτέρω ὁ «Ἐωθινὸς Ταχυδρόμος», ἔχει βεβαίως ἀνάγκην ἀνακαινίσεως καὶ προωθήσεως, δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀνάγκη δημιουργίας νέων πολιτικῶν παραγόντων.

ΕΝΩ Ο ΟΡΙΖΩΝ ΘΟΛΟΥΤΑΙ...

ΔΙΑΤΙ Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ

ΤΙ ΖΗΤΟΥΝ ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΑΙ

ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΑΛΦΡ. ΡΟΖΕΜΠΕΡΓΚ

Κατὰ τὴν ἑορταστικὴν τῆς ἐπετείου τῆς ἀποφασιστικῆς ἐκλογικῆς νίκης τῶν Ἐθνικοσοσιαλιστῶν τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1933 εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς Λίππε, ἐξεφώνησεν ὁ ἐν τῶν ἐπιφανεστέρων ἡγετῶν τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ κ. Ἀλφρέδος Ρόζεμπεργκ, εἰς τὴν παλαιοτάτην Χανζεατικὴν πόλιν Λάμγκο, ἐνδιαφέροντα λόγον, ἐκ τοῦ ὁποίου παραλαμβάνομεν τὰ ἀκόλουθα σημεῖα:

«Ζῶμεν εἰς μίαν περίοδον πολιτικῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἐπιβυστάτης ἀναμορφώσεως τῆς κοινωνικῆς ὑφῆς τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ. Γνωρίζομεν ὅμως, ὅτι πᾶσα μεγάλη ἐξέγερσις—ἐφ' ὅσον εἶναι πράγματι «μεγάλη»—χρειάζεται πολλὰς δοκιμασίας, ἕως ὅτου κατασταθῇ βαθυτέρα ἐσωτερικὴ συνείδησις καὶ σταθερὰ ἐξωτερικὴ μορφὴ ἑνὸς ἔθνους. Ὅπως ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις ἐχρειάσθη 40 ἔτη περίπου ἵνα, μετὰ τὴν περίοδον τῆς δημοκρατίας, τῆς δικτατορίας καὶ τῆς παλινορθώσεως, καταστῇ πράγματι κτῆμα τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ ἡ Ἐθνικοσοσιαλιστικὴ Ἐπανάστασις θὰ χρειασθῇ μακρὸν χρόνον. Ἕως ὅτου γίνῃ δι' ὅλους τοὺς Γερμανοὺς αὐτονόητος πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ συνάμα δόξις.

«Μερικοὶ εἶχον νομίσει ὅτι μετὰ τὴν ἀνάληψιν παρ' ἡμῶν τῆς ἐξουσίας ἐπετελεῖθη ἤδη τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ ἔργου. Ἄλλοι πάλιν ἤρχισαν νὰ ἀνυπομονοῦν καὶ ζητοῦν «ταχείας ἀποφάσεις δι' ὅλα». Καὶ αἱ δύο μερίδες ἔχουν ἄδικον. Ἐξεμπὰ τὴν γνώμην, ὅτι ὁ Ἰανουάριος τοῦ 1933 μᾶς ἔφερε μόνον ἐν μέρει τὴν πολιτικὴν ἐκπλήρωσι καὶ ὅτι τὸ μεγαλεῖτερον μέρος τῆς ἐργασίας εὑρίσκεται ἀκόμη ἐμπροσθεν ἡμῶν. Ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξις ἑνὸς λαοῦ ὀφείλει νὰ μετράται μὲ ἄλλο μέτρον ἢ ὁ βίος ἑνὸς ἀνθρώπου. Ὅ,τι φαίνεται μακροχρόνιον δι' ἓν ἄτομον, ἀποτελεῖ ἀσήμαντον διάστημα χρόνου εἰς τὴν ζωὴν ἑνὸς ἔθνους. Ζῶμεν δέ, πραγματικῶς, εἰς μίαν πολὺ μεγάλην ἐποχὴν ἀναζωπιμοῦ γίας, ἠχμ μόνον διὰ τὴν Γερμανίαν, ἀλλὰ δι' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης.

«Πολιτικοὶ τινες ἄνδρες ἀντιτίθενται σφοδρῶς κατὰ τὴν διαμορφώσεις ἐν Εὐρώπῃ ἰδεολογικῶν συνασπισμῶν (μπλὸκ) ὡς ἐπικινδύνων. Ἐν τούτοις παραδέξουν οἱ πολιτικοὶ οὗτοι ὁ γεγονός, ὅτι οἱ «κοσμοθεωρητικοὶ» ἢ μᾶλλον ἰδεολογικοὶ οὗτοι συνασπισμοὶ δὲν διεφαίνοντο μόνον εἰς τὸ μέλλον, ἀλλ' ὑφίστανται ἤδη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν. Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις εἶνε ἤδη, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἓν τοιοῦτο «μπλόκ». Ἔχει τοὺς συμμάχους της ὑπὸ τὴν μορφὴν τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων εἰς ὅλα τὰ κράτη τοῦ κόσμου, αὐτὰ δὲ εἶνε ἀεὶ βάσεις τοῦ σχηματισμοῦ μπλὸκ διὰ μπολσεβικικὰς ἐπαναστάσεις πανταχοῦ τῆς γῆς.

«Οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες οἱ διαμαρτυρόμενοι ζωηρῶς κατὰ τοῦ ὑφισταμένου ἤδη γεγονότος τῆς ὑπάρξεως ἰδεολογικῶν συνασπισμῶν, ζητοῦν ταυτοχρόνως μὲ καταπλήξασσαν ἀσυνέπειαν μίαν «Ἕνωσιν τῶν μεγάλων Δημοκρατιῶν τῆς Δύσεως», παραβλέποντες ὅτι καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ μίαν πρόσκλησιν πρὸς σχηματισμὸν ἑνὸς «μπλόκ», δηλαδὴ ἑνὸς συνδέσμου τῶν κρατῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὑπερασπίζουν ἀκμὴν τὸ παλαιὸν δημοκρατικὸν ἰδεῶδες. Πολὺ παράδοξον ὅμως εἶνε αἱ τοιοῦται ἐκκλήσεις ἐφ' ὅσον μία τόσον παλαιὰ δημοκρατία ὡς ἡ Γαλλία ἔχει συνάψει πολιτικοστρατιωτικὴν συμμαχίαν μὲ τὴν κομμουνιστικὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, σχηματίσασα οὕτως ἓν πολιτικὸν καὶ στρατιωτικὸν «μπλόκ».

«Ἐὰν τὴν μπολσεβικικὴν ταύτην καταστρεπτικὴν μανίαν καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς κίνδυνον ἀντεκάθησαν κράτη τινὰ μὲ τὸν σκοπὸν τῆς πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς ἀμύνης, ἢ δὲ Γερμανία χαρακτηρίζεται, καὶ δικαίως, ὡς ἡ ἀνιμπολσεβικικὴ προφυλακὴ τῆς Εὐρώπης. Αἰσθανόμεθα, πράγματι, ἑαυτοὺς ὡς τοὺς ἀπολύτους ἀντίποδας τῆς Μόσχας καὶ θεωροῦμεν τὴν συνεργασίαν δλων ἐκείνων τῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἔνανται τὸ κινδύνου τῆς πλήρους κατασφαγῆς καὶ ἀπὸ τὸ ἐνστικτον τῆς αὐτοσυνηρήσεως καὶ σωτηρίας των συνάπτουν συμφωνίας μεταξύ των, ὡς κατὰ τὸ φυσικὸν τάττον.

Ἐκτὸς τούτου εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι ἠμπορεῖ τις δεβαίως νὰ θεωρῇ τὴν Ἐθνικοσοσιαλισμὸν καὶ τὸν Μπολσεβικισμὸν ὡς ἀπολύτους ἀντιθέσεις, ἀλλ' ὅτι ἡ χωρισικὴ γραμμὴ δὲν κεῖται μόνον μεταξὺ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ καὶ Μπολσεβικισμοῦ, ἀλλὰ μεταξὺ Σοβιετικῆς Ρωσσίας καὶ ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης. Ὅταν ἀναλογισθῇ τις, ὅτι ἡ λαικὴ γενικῶς αἰ εὐρωπαϊκαὶ ἀξίαι ἀπειλοῦνται ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, ἀπὸ ἓν κράτος ποὺ καταλαμβάνει τὸ ἓν ἕκτον σχεδὸν τῆς ὁλικῆς ἐκτάσεως τῆς γῆ, τότε μόλις θὰ κατανοήσῃ ὀρθῶς τὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς μας. Τότε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν μὲ ὑπερηφάνειαν ὅτι, ὅσον καὶ ἀν ὁμιλῶμεν οἱ ἄλλοι περὶ Ἐσπερίας, τὴν Εὐρώπην ὑπερασπίζεται μὲ τὴν βαθυτέραν συνείδησιν καὶ συνεπῆ ἀφοκλέστερον: ὁ Ἀξόλοτς Χίτλερ ἐν Βερολίνῳ.

Ἀποδεικνύεται σήμερον ὅτι ἡ διάγνωσις τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμὸς τῷ 1918 ἔναντι τῶν κοσμοϊστορικῶν γεγονότων, ὑπῆρξεν ὀρθὴ εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς. Μετὰ δὲ τὴν διάγνωσιν αὐτὴν μία μικρὰ ὁμὰς ἀνδρῶν ἐκ ἀπεφασίσθη ἀλλ' ἠρτάνθη ἓν περισσότερον τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν δυνάμεων τῆς καταστροφῆς.

Αἱ παλαιαὶ ἐθνικαὶ δυνάμεις τοῦ παρελθόντος εἶχον συνθηκολογήσει. Καὶ κατὰ τούτων ἐπίσης ἠγωνίσθη ν' ἀγωνισθῇ καὶ νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ νέα κοσμοθεωρία καὶ κρατικὴ ἀντίληψις.

Αἱ οὕτω καλούμεναι «ἀτομικαὶ ἀναλήψεις» ὀλίγων τινῶν προσώπων κατέστησαν σήμερον κοινὸν κτῆμα πλειόνων ἑκατομμυρίων Γερμανῶν. Καὶ ἐὰν ἴζως ὁ εἷς ἢ ὁ ἄλλος, ἐλέπων τοὺς νόμους τοῦ νέου μας Κράτους, διερωτᾶται ἀν ἄλα αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα, ἡ ἀπάντησις δὲν ἠμπορεῖ εἰμὴ νὰ εἶναι μιὰ καὶ μόνη: ναί, ἀποτελοῦν ζωτικωτάτην ἀνάγκην διὰ τὸ μέλλον τῆς Γερμανίας!

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ]

Η ΣΤΑΣ ΣΗΜΑΤΟΣ ΑΜΑΛΟΥ

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΣΥΛΙΣ

ΑΜΑΛΙΑΣ, [τοῦ τακριτοῦ μας]. Τὴν 4ην ἐκεμάτινην εἰς τὴν αἴθουσῃς 'Ε νώσεως Συνεταιρισμῶν ἠθεν εἰς μακρὰν συνεν αἱ συνεταιριστικαὶ ὀργεις τῆς περιφερείας Ἀμαλιάς μακρὰν σύσκεψιν.

Εἰς αὐτὴν μετέχσαι αἱ διάφοροι σταφιδικοὶ ἀνα σεις αἱ ὁποῖαι ὡς ἐκφύσε τοῦ ὑπὸ συζήγματος ἐνδιεφέροντο ἀμέσκαθὼς καὶ διάφοροι μεμονοι παραγωγοὶ τῆς σταφι περιφερείας Ἀμαλιάδος.

Εἰς τὴν σύσκεψιν διήρκεσε ἐπὶ μακρὸν, ζητήθη τὸ ζήμα τῆς ὑπαγ τῆς σταφίδος Ἀμαλιάδι τὸ γνωστὸν σῆμα προσεως, εἰς τὴν σταφίδα τὴν συσαν νὰ ἐξαγεται ἐκ Πύργλ τὰς ἐξωτερικὰς ἀγορὰς ἰναλώσεως μὲ τὸ σῆμα «ἅς».

Κατὰ τὴν διεξαχν συζήτησιν διεπιστώθη, μία τοιαυτὴ ἐνέργεια, θὸ λίαν ἐ ιζήμιος διὰ τὰ σιροντα τὴν σταφιδοπαραγω Ἀμαλιάδος, ἡ σταφὶς τόποῖων καταναλίσκεται ἱκανγτικῶς δι' ἐξαγωγῆς σημανν ποσοτήτων κατ' ἔτος εἰ ἐξωτερικόν.

Συνεπείᾳ τῆς ληθθ σχετικῆς ἀτοφάσεως, τεὐμμετασχόντων εἰς τὴν ὡνο σύσκεψν, περαιτέρω ἐ κὰν σκέψε περὶ μεταβολ τῆς ὑπαρχούσης ἤδη κατάσεως, δὐναται νὰ ὑπάρξῃ ὡς ἐκ τοῦτου ἡ σταφὶς τῆς ἀφερείας μας, θὰ ἐξάγεται τὸ σῆμα "Ἀμαλιάς.

Ὁ Καγκελάριος Χιερ. δ. στις θὰ ὁμιλήσῃ τὸ τοσεχὲς Σάββατον, καθοριζνῶν τὴν στάσιν τῆς Γερμανίας ἔναντι τῶν συγχρόνων διεθνῶν τροβλημάτων καὶ τοῦ ὁποίου λόγου ἀναμένεται ἐξαιναγωνίαι

ΣΥΝΕΧΙΖΟΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΑΛΛΗΛΟΣΠΑΡΑΓΜΟΥ...

ΕΑΝ ΟΙ ΙΣΧΥΡΟΙ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΗΘΕΛΟΝ

ΟΙ ΙΣΠΑΝΟΙ ΔΕΝ ΘΑ ΕΠΟΛΕΜΟΝ

ΑΡΘΡΟΝ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ

Ὑπερασπιζόμενος τὸ διάβημα τῆς μὴ ἐπεμβάσεως εἰς τὸν Ἰσπανικὸν ἐμφύλιον πόλεμον, ὁ κ. Ντεμπόν, ὑπουργὸς τῆς Δεξιάς, ἐτόνισε κατὰ τὴν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς τὰ ἑξῆς:

— Ἐὰν οἱ Ἰσπανοὶ ἦσαν μόνοι, παραδεδομένοι εἰς τὰς ἰδίας των δυνάμεις, ἐὰν δὲν ἐλάμβανον ἐνισχύσεις ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, δὲν θὰ ἐπολέμων πιθανῶς σήμερον.

Τοῦτο εἶναι μία καταφανὴς καὶ ἀποτομωτικὴ ἀλήθεια. Κατὰ συνέπειαν, τὸ νὰ συνέχισθῇ ὑπὸ οἱανδήποτε μορφὴν ἡ ἐνίσχυσις διὰ ξένων ἐθελοντῶν τοῦ μετώπου τῆς Βαλένθιας ἢ τοῦ μετώπου τοῦ Μπόβγχκος, σημαίνει ἐπούξηαν τῶν ἀπαλειῶν αἴματος καὶ ζωῆς, σημαίνει συνεργασιαν πρὸς πόλεμον.

Ἡ Ἀγγλία, ἀντιληφθεῖσα τοῦτο καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ σταματήσῃ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου προερχομένην αἱμορραγίαν, δὲν ἐξήτασε τὸ ζήτημα μὲ περιστροφὰς ὅπως ὁ Λεὸν Μπλοὺμ καὶ δὲν κατέφυγεν εἰς τὰ ἀμφίρροπα μέτρα ὅπως ὁ Στάλιν.

— Ἀπὸ σήμερον, ἐτόνισεν, ἡ Ἀγγλία διὰ τοῦ στόματος τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν της, θέτει ἐν ἰσχύτ ἔνα παλαιὸν νόμον, ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει κάθε ἀνάμιξιν τῶν Βρεττανῶν ὑπηκόων εἰς τὰ ἐσωτερικὰ μιᾶς ξένης Δυνάμεως. Αὐτὴ τὴν ἐπιρρόσεις διὰ μάθουν εἰς τοὺς ὑπηκόους μου νὰ ἀκολουθοῦν ὡς πρὸς τὰ ἐξωτερικὰ ζητήματα ἐφεκτικὴν τακτικὴν, ἡ ὁποία δὲν ἐξεκ ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ προστατεύῃ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους».

Εἶναι πολὺ λυπηρὸν ποῦ ἡ Γαλλικὴ Δημοκρατία, ἡ ὁποία ἰσχυρζεται ἀκαταπαύστως ὅτι ἀκολουθεῖ βῆμα πρὸς βῆμα τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, ἠρνήθη νὰ τὴν ἀκολουθήῃ καὶ τώρα εἰς τὴν πρωτοβουλίαν αὐτὴν τοὐναντίον μόλιστα σιμβαδίζει πρὸς τὰς ἀπόψεις τῆς Σοβιετικῆς δικτατορίας.

Κατὰ περιεργον δὲ σύμπτωσιν ἡ ἀπάντησις τῆς Ρωσσίας καὶ ἡ Γαλλικὴ τοιαύτη πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν μὴ ἐπεμβάσεως ἐπεδόθησαν τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ τὰ συμπεράσματα των καταλήγουν εἰς ταὐτοσημους ἀπόψεις: οἱ Παρισιοι καὶ ἡ Μόσχα ἀρνοῦνται νὰ ἀπαγορεύσουν τὴν ἀναχώρησιν ἐθελοντῶν διὰ Μαδρίτην.

Ματαίως προσεπάθησαν πολλοὶ βουλευταὶ νὰ παρατηροῦν εἰς τὸν Λεὸν Μπλοὺμ, ὅτι εἶχε καθήκον νὰ υἱοθετήῃ μίαν λύσιν ὅλως ἀντίθετον πρὸς τὴν ἀνωτέρω καὶ ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ εἶχε παρὰ τὸ πλευρόν της τὴν Συνομοσπονδίαν τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν. Ἡ Συνομοσπονδία αὐτὴ ἐξέδοκε τελευταίως ἀπίσημον ἀνακοινωθὲν διὰ τοῦ ὁποίου ἐτόνιζε τὰ ἑξῆς.

«Αἱ ἐπεμβάσεις εἰς ἐξωτερικὰς ὑποθέσεις παίρνουν καμμιὰ φορὰ τὸν χαρακτῆρα πραγματικῶν θεομηνιῶν δι' ἕνα ἔθνος. Πρέπει νὰ κτυπῇ κανεὶς χωρὶς οἰκτον κάθε ἐκστρατεῖαν σχετικῆς προπαγάνδας. Δὲν ἠμποροῦμεν ν' ἀφήσωμεν περισσότερον τὴν νεότητά μας ν' ἀκρωτηριάζεται ἀπὸ τὰ σφριγηλότερα καὶ ἐνθουσιωδέστερα στοιχεῖα της. Τὸ γαλλικὸν αἷμα εἶναι πολύτιμον... Ἡ Συνομοσπονδία τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν, ἡ ὁποία ἔχει 3.800.000 πραγματικοὺς ὁπαδοὺς ἐπιζητεῖ τὴν ἐσπευσμένην ψήφισιν ἑνὸς νόμου διὰ τοῦ ὁποίου ν' ἀπαγορεύεται ἡ ἀναχώρησις ἐθελοντῶν.

Βεβαίως οὐδεμία εὐνοϊκοτέρα περίστασις ἠμποροῦσε νὰ παρουσιασθῇ διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν ἑνὸς κοινοῦ ἀγγλογαλλικοῦ μετωπου, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο κάλλιστα ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ γερμανο—ἰταλικὸν μέτωπον. Προτιμῶμεν, βλέπετε, νὰ ἔχωμεν κοινὸν μέτωπον μὲ τὴν Μόσχαν;

Ἐκτὸς τούτου ὁ κ. Μπλοὺμ δὲν ἀπέκρυψεν ἐν σχέσει μὲ τὸ Ἰσπανικὸν τὴν προτίμησίν του, ἐφ' ὅσον εἰς τὸν ἐν τῇ Βουλῇ λόγον του δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴν ἐκφράσῃ τὴν λύπην του ἐπειδὴ εἶναι ὑποχρεωμένος — καθὼς εἶπε — νὰ θέσῃ εἰς τὴν αὐτὴν μοῖραν δυναμικότητος τὴν κυβέρνησιν τῆς Βαλενθίας, τὴν ὁ ποίαν θεωρεῖ ὡς τὴν νόμιμον κυβέρνησιν μὲ τὰς ἐπαναστατημένας δυνάμεις ποῦ συνοθηζόσθησαν πέριξ τῆς Ζούγκλας (!) τοῦ Μπόβγκας».

Τί ἰδέαν ἔχουν διὰ τὴν στάσιν αὐτὴν οἱ ριζοσπάσται ἐθνικοσοσιαλισταί, παρακολουθοῦντες τὰς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς χωρὶς νὰ προβάλλουν καμμίαν ἀντίρρησιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ:

"Ο,τι καὶ νὰ εἴπωμεν ὅμως, ἕνα εἶναι ἀλληθές: ὅτι ὁ κ. Μπλοὺμ, παραμένει ὁ ἀρχηγὸς ἑνὸς κόμματος, ὁ ἄνθρωπος τῆς 2ας Μαρξιστικῆς Διεθνοῦς καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ποθεῖ τὴν ἐπανάστασιν. Εὐχαρίστως ὁ κ. Μπλοὺμ, ἐν δεδομένῃ περιπτώσει θὰ προσεχώρει ἀναφανδὸν εἰς τὸ κόμμα τῶν Γάλλων κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι σύμμαχοι τῶν Σοβιέτ.

Εἰς τὴν τακτικὴν ἀκριβῶς αὐτὴν τοῦ κ. Λεὸν Μπλοὺμ, ὀφείλονται αἱ διπλωματικαὶ μας ἀποτυχίαι καὶ ἡ ἀπ μόνοῖς μας εἰς τὸν κόσμον.

ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΕΦΟΠΛΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΜΑΣΚΑΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ. Ἡ διοίκησις τῆς πόλεως τῶν Παρισίων ἐν συνεννοήσει μετὰ τῆς Κυβερνήσεως ἀπεφάσισεν ὅπως ὁλόκληρος ὁ πληθυσμὸς τῶν Παρισίων ἐφοδισθῇ μὲ προφυλακτικὰς μάσκας ἐναντίον τῶν ἀναφυσιζουσῶν ἀερῶν. Ἡ Κυβέρνησις ἐδήλωσε ὅτι εἶνε πρόθυμος ν' ἀναλάβῃ τὸ ἥμισυ τῶν ἐξόδων τῆς κατασκευῆς, ἡ δὲ πόλις τῶν Παρισίων διέθεσε πτσιὰν δέκα ἑκατ. φράγκων.

—Χρυσό μου τί κάθεσαι: Πάντοτε τὴν ἀποκαλοῦσε «χρυσό μου» ὁ Μιχαλάκης. Ντύσο! κ' ἤρθαν οἱ ἄνθρωποι μας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ὁ ἀρχηγὸς μὲ δυὸ τρεῖς ἄλλους μαζί. Μαζί τους εἶναι κι' ἕνας μεγάλος συνθέτης. Ἔλα ντύσου λοιπὸν γιὰ νὰ γνωρίσουμε μεγάλα πρόσωπα...μεγάλους συναδέλφους...

Ἤταν, ὅπως πάντοτε ὁ Μιχαλάκης. Ἀγαθὸς καὶ καλὸς μέχρι δλακείας. Καὶ δὲν θύμωνε ποτέ του. Τὰ πλαδαρὰ του μάγουλα καὶ τὰ μεγάλα του μάτια, ποὺ κόντευαν πάντοτε ἀθῶα τοῦδινον μιὰ ἔκφρασι δλακείας. Ὦ! ἤταν καλὸς ὁ Μιχαλάκης. Ἡ Νίνα δὲν ἀγάπησε λόγους κ εἶχε δυσπιστημένη μὲ τὸν τύφρυνγ τῆς. Κανένα! Τὸ μόνο ποὺ τὴν ἐπλήτταε, ἤταν τὸ ὅτι ἤταν πάντοτε ὁ κατ' ἀνάγκη σύζυγός της! 'Εκοψὲ καὶ τὸν φίλησε, ὄχι δέβαια ἀπὸ ἀγάπη. Ἔτσι γιατὶ τὴ σιγιρὴ αὐτὴ δὲν εἶχε ἄποτε ἄλλο νὰ κάμει. Ἀν βρῆκε κανέναν τρόπο ἄλλο νὰ ἐκδηλώσει τὸν ἐνθουσιασμό της γιὰ τὴν σιγιρὴ. Τὸν χαιροῦσε κείνη τὴ σιγιρὴ Μιχαλάκη. Ἤταν ἕνας ὁπομονητικὸς σύζυγος. Ἕνας σύζυγος ποὺ εἶχε καλλιτεχνικὴ καρδιά, σὰν μουσικὸς ποὺ ἤταν! Κάποτε ἔγραφε καὶ αὐτὸς στίχους καὶ νότες.

ΓΙΟΡΓΟΣ ΣΑΚΚΑΣ

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΙΝΕ Η ΠΡΟΣΩΠΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ;

ΒΑΡΣΟΒΙΑ. Εἶναι ἡ γυναῖκα ἡ προσωποποίησις τῆς ἐκδικήσεως; Τὸ αἴσθημα αὐτὸ εἶνε ἰσχυρότερον εἰς τὴν γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄνδρα; Διὰ ποῖον λόγον ἡ γυναῖκα διατηρεῖ εἰς τὴν ψυχήν της τὸ αἴσθημα τῆς ἐκδικήσεως καὶ δὲν λησμονεῖ εὐκολα τὸ κακὸ ποὺ τῆς ἔγινε;

Αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα θέτει μία Πολωνικὴ ἐφημερίς. Ἐξ ἀφορμῆς τριῶν ἀλλεπαλλήλων κρουσμάτων γυναικείας ἐκδικήσεως τὸ ἕνα πιὸ ἄγριον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Καὶ στὸ τέλος ἡ Πολωνικὴ συνάδελφος καταλήγει στὸ συμπέρασμα ὅτι πραγματικῶς τὸ αἴσθημα τῆς ἐκδικήσεως εἶναι πολὺ πιὸ ἀνεπτυγμένο στὴν γυναῖκα παρὰ εἰς τὸν ἄνδρα.

«Μήπως—λέγει—ἡ Σαλώμη δὲν ὑπῆρξε γυναῖκα καὶ μέχρι σήμερον δὲν θεωρεῖται, ἡ προσωποποίησις τῆς ἐκδικήσεως».

Καὶ πρὶν σᾶς ἀναφέρω τὰ κρούσματα τῆς ἐκδικήσεως τῶν ὁποίων πρωταγωνίστριαι ὑπῆρξα